

Starší Lucka byla proti. „Opičku si jen tak někdo koupit nemůže! Mně by se líbil i obyčejný králíček.“ Tatínek se podrbl za uchem. „Já myslel, že budete chtít pejska. Jako malý jsem si přál bernardýna.“

Maminka se zamračila. Tatínek se proto rychle opravil: „Bernardýn je moc velký. Stačil by pudlík.“ Maminka se ale nedala. „Takový pejsek, i docela malý, se musí venčit několikrát za den. I když v televizi dávají fotbal nebo pohádku. Nebo venku prší. Je to velká starost pro celou rodinu. Pomáhat musí všichni,“ vysvětlovala.

Tátovi, Zuzce i Lucce došla slova. Opice ani pejsek do rodiny Veselých nepříbydou...

„Takže žádné zvířátko nepořídíme?“ hlesla Zuzka.

Co si přála Zuzka?

Po čem toužil tatínek?

Maminka se zatvářila tajemně. „Králíčka pořídít můžeme. Bydlel by ale v kleci. Nevítal by nás u dveří. Já bych vybrala jiné zvířátko. Jako malá holka jsem měla také velké přání. Přála jsem si mít nejmilejší zvířátko na světě. Nemusí se venčit. Může bydlet doma. Rádo chodí vítat svou rodinu ke dveřím. Má hebký kožíšek jako králíček. Umí přiběhnout na zavolání. Dokonce dokáže chodit na vodíku, když ho to naučíte. A obratné je jako opička. Vyskočí na strom jako nic. Kdo to je? Hádejte!“ Táta i Zuzka s Luckou koukali trochu udiveně. Vážně takové zvíře žije a mohli by ho mít doma? „Mami, dej nám náповědu,“ škemrala Zuzka.

